

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài thứ 50

[Kính chào các bạn đồng học!]

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua chúng ta đã học mục I-4. Nguyên nhân và cách khắc phục tính xấu của trẻ

Cũng đã kết thúc mục I-5. Giải quyết mọi vấn đề đều bằng chữ Hiếu.

- Trừ bỏ mọi tính xấu bằng chữ Hiếu

- Tăng trưởng mọi việc thiện cũng bằng chữ Hiếu.

Hôm nay chúng ta sẽ học tiếp đến mục I-6]

I-6. Làm thế nào để dạy cho trẻ chữ “Hiếu”?

[Mục này có 2 nội dung:

Thứ nhất: Dạy cho trẻ biết công ơn trời biển của cha mẹ

Thứ 2: Khởi lên hành vi hiếu thảo báo ân cha mẹ của trẻ

Bây giờ chúng ta sẽ nghe Tiến sĩ Thái giảng về nội dung thứ nhất]

1. Dạy cho trẻ biết công ơn trời biển của cha mẹ

[Mục này lại có 3 ý như sau:

Thứ nhất: Cưu mang nặng nhọc, gìn giữ bảo toàn cho con

Thứ hai: Sinh đẻ đón đau, muôn ngàn cay đắng

Thứ ba: Dưỡng dục và giáo dục con

Vậy làm thế nào để dạy trẻ được chữ “Hiếu”?]

Như vậy chúng ta đi vào “Nhập tác hiếu” (Ở nhà phải hiếu) là dạy con trẻ về hiếu đạo.

Một là: Dạy cho trẻ biết công ơn trời biển của cha mẹ

[Đấy, bây giờ bạn rất muốn con bạn hiếu, bây giờ phải dạy, dạy cái gì? Phải dạy cho con biết công ơn trời biển của cha mẹ. Trước tiên bạn phải dạy điều đấy đã.]

Đầu tiên phải nói với chúng vì sao cần phải hiếu? Thường nói có “tri ân” thì mới biết “báo ân”.

[Phải biết ân cha mẹ thì lúc ấy mới biết đường báo. Còn bây giờ không biết ân cha mẹ thì báo cái gì?

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Chúng ta phải dẫn dắt trẻ nhỏ nhớ về ân đức của cha mẹ.

Thứ nhất: *Cưu mang nặng nhọc, giữ gìn bảo toàn cho con*

Bắt đầu chúng ta nói:

“Trong hai ba ngàn năm trước có một bậc Thánh nhân, người ta thường gọi Ngài là Đức Phật. Một hôm Ngài thống lĩnh đệ tử đi ra ngoại thành, đúng lúc gặp một đồng xương khô. Đức Phật chia đồng xương này thành hai loại, một loại xương trắng sạch, một loại xương sặc màu đen.

Đệ tử cũng rất hiếu học, họ biết là (Tâm có nghi, thì chép lại; Hỏi đúng người, cầu xác nghĩa). Cho nên họ hiểu về học vấn, biết cách để đưa ra câu hỏi. Đức Phật liền nói với đệ tử.

Ngài nói:

- Vì sao đồng xương khô này một đồng thì xương trắng nhẹ? Một đồng thì màu sặc đen hơn? Xương cốt màu đen này là của người nữ, xương của người nữ vì sao mà màu đen? Vì người mẹ khi mang thai mười tháng trường, trong quá trình mang thai mười tháng, tất cả dinh dưỡng của thai nhi đều từ trong máu huyết của người mẹ, chuyển qua cho thai nhi.

Khi đứa trẻ chắt vôi không đủ, phải cần chắt vôi từ trong xương cốt của người mẹ rỉ ra, cho nên mười tháng cưu mang rất cực nhọc.

[Thế nên xương của người mẹ thành màu đen. Toàn bộ đoạn trên là Tiên sĩ Thái trích từ Kinh Phật Thuyết Phụ Mẫu Đại Báo Ân Trọng Kinh để giảng cho chúng ta nghe.]

Chúng tôi từng bày trò chơi cho học trò, kêu chúng cầm một quả trứng, sau đó để trên người, gọi là trò chơi bảo vệ quả trứng một ngày. Nói với chúng:

- Hôm nay em cảm nhận một chút, cảm giác bảo hộ một quả trứng. Chỉ cần một ngày, xem em có thể bảo vệ nó tốt hay chẳng.

Mới bắt đầu chúng rất cẩn thận, nhưng khoảng một hai tiếng đồng hồ thì hầu như quên mất, vì thế nghe rất nhiều âm thanh “A”. Đến tiết học cuối cùng của ngày hôm đó, thì còn lại không được mấy quả nguyên vẹn.

[Đấy ạ, mẹ mang thai, lúc nào cũng gọi là như cái sọt trứng ý, giữ gìn, nặng nhọc, giữ gìn bảo toàn cho con. Cho nên thầy mới đưa ra cái ví dụ cho trẻ bảo vệ trứng.]

Thế nên thầy cô hướng dẫn chúng. Họ nói:

- Các em xem, các em mới giữ được một ngày mà còn không giữ được. Nếu mẹ các em cũng như các em, ngày nào cũng nhảy nhót, thì khi các em vừa sinh ra bên này xanh một chỗ, bên kia tím một chỗ. Các em xem, người mẹ mang thai mười tháng đều phải bảo vệ các em rất cẩn thận, hơn nữa trọng lượng cơ thể các em lại ngày càng nặng.

Khi mẹ mang thai thường có những phản ứng sinh lý như nôn mửa, không ăn được cơm, nhưng khi mẹ ăn cơm không nổi vẫn miễn cưỡng ép mình cố gắng ăn.

Này các em, vì sao mẹ không muốn ăn nhưng phải cố gắng ăn? Vì sao? Vì để cơ thể mình có đủ dinh dưỡng truyền qua cho các em, nên mặc dù rất khó chịu, nhưng người mẹ cũng cố gắng ăn uống đầy đủ.

[Đó ạ! Cưu mang nặng nhọc, giữ gìn bảo toàn cho con.]

Rồi không ăn được khi mang thai, nhưng mà phải cố gắng ăn. Để làm gì? Để lấy được cái chất dinh dưỡng ấy để nuôi cho thai nhi. Phải dạy cho trẻ biết điều đấy.]

Thế nên các em à, các em có thể kén ăn được chẳng? Các em xem, mẹ đã vì các em mà chịu khó ăn uống, các em cũng nên báo đáp mẹ, không nên kén ăn. Những gì cần ăn để có dinh dưỡng phải cố gắng ăn, để thân thể khỏe mạnh, khiến cho mẹ an lòng.

[Cho nên Đệ Tử Quy mới dạy là gì ạ? “Với ăn uống, chớ kén chọn. Ăn vừa đủ, chớ quá no”, đó ạ.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Chúng tôi hướng dẫn như vậy, bọn trẻ cảm thấy như chính thân mình chịu khi mang thai mười tháng, trọng lượng cơ thể rất nặng, đi lại thật không dễ.

Chúng tôi cũng từng đem quả bóng rổ cho các em để vào người, khiến chúng cảm nhận được. Vì có rất nhiều điều quý vị cần phải cảm nhận mới sinh ra cảm xúc.

[Đó ạ. Các bạn khi có con nhỏ, các bạn muốn dạy cho trẻ chữ Hiếu thì trước tiên là bạn phải làm sao dạy cho chúng phải biết tri ân công lao của cha mẹ.

Ý thứ nhất chúng ta đang nói, cưu mang nặng nhọc, giữ gìn bảo toàn cho con. Rồi là từ ăn uống cũng vậy. Khi bạn dạy chúng, và thậm chí như thầy nói là phải đưa cả những cái quả bóng ra để cho chúng để vào người để chúng cảm nhận vì có những cái quý vị phải cảm nhận mới sinh ra được cảm xúc. Không cứ nghe thế thì biết thế thôi.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Thứ hai: Sinh đẻ đón đau, muôn ngàn cay đắng

Tiếp theo chúng tôi lại hướng dẫn học sinh, tôi nói:

- Thầy từng tìm hiểu, giường bên trong phòng hộ sinh, có hai cây nhôm, to chừng này. Kết quả hai cây to như vậy đều cong hết. Này các em, sức mạnh gì khiến hai cây nhôm này cong như vậy?

[Sức mạnh gì hả Hiếu? Chắc là khi mà mẹ con sinh em Ốc chắc con cũng có vào đúng không? Thế thì khi mẹ con nằm ở cái phòng chờ này thì như thầy Thái nói là thường giường là giường sắt, hoặc là có những cái thanh ngang ở trên giường này là thanh nhôm. Vậy thì cái thanh nhôm này bị cong hết, “Các em, sức mạnh gì khiến hai thanh nhôm này đều cong vậy?”].

Đúng rồi, đau quá đến nỗi bám vào cái thanh đấy mà cái thanh đấy nó cong hết cả lên.

- Con ngồi xuống, con đã trả lời đúng!

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Các em nói:

- Là sức mạnh của sự đau đớn.

- Đúng! Vì người mẹ khi sinh sản rất đau đớn, nên nắm chặt vào hai cây nhôm đó. Lâu ngày chà đạp, khiến cây nhôm này bị những sức mạnh này kéo cong. Khi sinh nở còn đau đớn hơn cả bệnh ung thư.

Vì sao nhiều người mang bệnh ung thư tự sát? Vì không chịu được nỗi đau. Như vậy mà người mẹ đã chịu đựng nỗi đau khổ còn hơn cả ung thư để sinh ra đứa bé. Vậy mà, câu đầu tiên, ý niệm đầu tiên đó là gì?

- Đứa bé có khỏe mạnh không?

[Tôi cũng hỏi bác sĩ đỡ đẻ, tôi hỏi câu đấy là ý là nó có 6 ngón tay hoặc nó có dị dạng, dị tật gì không? Bởi vì nghe tiếng nó khóc thì biết rồi, nhưng vẫn phải hỏi rằng:

- Con tôi có khỏe không?

Thế bây giờ, bảo bây giờ nó 6 ngón chân, 6 ngón tay hoặc là như một số những trường hợp thai nhi khác lại dị dạng thì thôi chết rồi. Cho nên dù đau đến như thế, nhưng câu đầu tiên cũng hỏi là “Đứa bé có khỏe mạnh hay không?”]

Tình thương yêu của mẹ đối với các em, có thể quên đi tất cả nỗi đau mà mình phải chịu. Thế nên ân đức này, suốt đời này chúng ta phải ghi nhớ trong lòng. *[Đó ạ.]*

Thứ ba: *Dưỡng dục và giáo dục con*

[Là ý thứ ba.]

Việc này còn gian nan hơn.

[Dưỡng dục là gì ạ? Là nuôi cho khôn lớn, rồi lại còn giáo dục con. Cho nên tôi mới bảo là lấy chồng mà chọn được người tử tế đã khó rồi, lấy chồng đã khó rồi. Xong lại gọi có mang còn khó hơn rồi. Xong từ có mang đến lúc đẻ lại còn khó hơn nữa. Đẻ xong cái khó nhất là bắt đầu nuôi dạy chúng.]

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Có người bạn nói khi chưa sinh con, thường muốn nhanh đến ngày sinh, nhưng khi sanh rồi cảm thấy rất muốn đem nó “trở lại trong bụng”.

[Vì sao ạ? Bởi vì nó không ngủ thì mình không được ngủ. Mà nó mà như thế nào, ví dụ không những không ngủ mà nếu ốm đau sâu não thì mình thôi coi như là trắng đêm rồi. Và không phải một ngày, rất nhiều ngày.]

Cho nên, công dưỡng dục lớn hơn công sinh thành, vì biết bao đêm trường phải chăm nom, chăm sóc đứa con này. Nếu như ban đêm chúng không ngủ, người trong nhà phải như thế nào? Phải luân phiên “ra trận” để tiếp sức.

Vì tôi cũng đã từng như vậy. Khi cháu ngoại không ngủ, tôi cũng đến lượt, nhưng khi đến phiên tôi khoảng 20 phút thì tôi không chịu được, tay như muốn gãy. Tôi bồng đứa cháu này và nói với nó:

- Sau này con mà bất hiếu với mẹ con, cậu sẽ là người đầu tiên trừng phạt con.

[Đúng là khổ nhất là cái chuyện buồn ngủ díp hết cả mắt ra rồi nhưng nó không cho ngủ.]

Hôm qua tôi thấy nhà cư sỹ Hằng, sáng nay tôi gọi dậy phóng sinh sớm, thế là cũng muộn mất độ khoảng nửa tiếng. Thế tôi hỏi:

- Sao lại muộn thế?

Kêu là hôm qua Chu Bông chơi đến hơn 1h đêm, nhảy nhót tới bời, không ai ngủ được cả. Tôi bảo: “Vậy thì phải chịu thôi”.]

Vì không biết bao đêm người mẹ khổ nhọc ru chúng vào giấc ngủ, bỗng chúng thức qua đêm.

[Bạn có nhớ cái bài mà “Lời cha dặn” không? Bạn có nhớ không?

*Có những khi con thường hay trách móc
Chuyện nhỏ thôi mà mẹ nói mãi trăm lần
Xưa kia bên nôi giờ con sắp ngủ
Chuyện thần tiên mẹ kể mãi không ngừng.]*

Không biết bao nhiêu đêm người mẹ khổ nhọc ru chúng vào giấc ngủ, bỗng chúng thức qua đêm.

[Vậy mà đến khi già rồi, nói một tí thì nó bảo:

- Nói lắm thế, bà nói lắm thế, khổ lắm, nói mãi.

Cho nên là người cha mới đưa ra cái khổ thơ đấy “Có những khi con thường hay trách móc”, bạn nào mà trúng vào cái đoạn ấy thì lưu ý nhé.

*“Chuyện nhỏ thôi mà mẹ nói mãi trăm lần
Xưa kia bên nôi giờ con sắp ngủ
Chuyện thần tiên mẹ kể mãi không ngừng”*

Tôi vương đấy bạn ạ. Trước đây mẹ tôi cũng nói tôi, lẩn thẩn mà. Tôi cứ:

- Trời ơi, khổ thế (lúc chưa lẩn thẩn cơ), có mỗi một cái việc này mà mẹ cứ nói mãi thôi.

Đến khi đọc cái này thì thấy quá đúng, vì bao nhiêu những cái kho truyện cổ tích mà tôi kể với các bạn từ “Cô bé bán diêm” này, hoặc là từ

cái truyện gọi là “Thần chết”, cái người mẹ mà đi tìm con, đều là mẹ tôi kể cho tôi từ thuở nhỏ. Vậy mà mình sẵn sàng quên ngay].

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Bao nhiêu lần bị bệnh, đều là cha mẹ nửa đêm đem con đi khám bác sĩ. Bao nhiêu ngày lo lắng bữa cơm sau của con phải thế nào. Những áp lực trong cuộc sống, trọng trách của giáo dục từng giờ từng phút đều đặt nặng trên vai cha mẹ.

[Đấy ạ, không hiểu như đây, Hiếu này, Ốc này, Khánh này, (Con, con mẹ Bính tên thật là gì? Bà quên đấy. À Quân, thế các con có cảm nhận được từng giờ từng phút cha mẹ đều vất vả khổ sở để kiếm tiền để nuôi các con không? Để các con trong cuộc sống có quần áo, có sách vở, có được học bằng chúng bằng người. Có cảm nhận thấy cha mẹ vất vả không, lao nhọc không? Thế có quyết tâm là về sau mình phải học để mình báo hiếu cha mẹ không? Đặc biệt Quân, mẹ con một mình vất vả nuôi con, có thấy không?]

Bao nhiêu ngày lo lắng bữa cơm sau của con phải như thế nào. Những áp lực trong cuộc sống, trọng trách của giáo dục từng giờ từng phút đều đặt nặng lên trên vai của cha mẹ.

Cho nên Đức Phật dạy các đệ tử:

- Ân đức của cha mẹ đời này chúng ta không sao báo đáp được. Chúng ta nên tận tâm tận lực để làm một người con hiếu đạo.

Chúng ta nói với bọn trẻ tất cả những nỗi gian truân này của cha mẹ. Trong quá trình nói, có một số em cảm động rơi nước mắt. Chúng tôi lại thêm một bước nói với học sinh, chúng ta rất cảm động trước nỗi gian truân của cha mẹ, nhưng mà sau khi rơi nước mắt rồi thì phải làm gì?

[Chúng ta đã kết thúc nội dung thứ nhất: “Dạy cho trẻ biết công ơn trời biển của cha mẹ”, bây giờ chúng ta chuyển sang nội dung thứ hai:]

2. Khởi lên hành vi hiếu thảo báo ân cha mẹ của trẻ

Các em thật sự đã cảm nhận được ân đức của cha mẹ, thì nên khởi lên hành vi hiếu thảo cho các em:

- Khi các em có thể làm được một điều trong Đệ Tử Quy, thì chính là đã tận làm được một phần hiếu tâm. Khi các em làm được tất cả những gì trong Đệ Tử Quy thì chữ Hiếu các em đã làm một cách rất viên mãn.

[Bây giờ trước đây ta không làm được chữ nào, thì không phải một lúc là bắt phải làm tất cả 113 điều trong Đệ Tử Quy, không phải thế. Nhưng cứ làm dần từng điều, thì làm được một điều thì tức là đã tận được một phần hiếu tâm.]

Đây cho nên tên con mới là Hiếu đây, con hiếu chưa? Mẹ con ngày trước chưa học Đệ Tử Quy mà đã biết đặt tên con là Hiếu đây].

Khi các em đã làm theo được tất cả những gì trong Đệ Tử Quy thì chữ Hiếu của các em đã làm được một cách viên mãn. Vì thế khi chúng đã khởi lên tâm tri ân, chúng ta phải tiến thêm một bước, hướng dẫn chúng cách báo ân, phải nỗ lực thực hành hiếu đạo. Bắt đầu từ đâu? Chúng ta xem Đệ Tử Quy.

[Nhân đây tôi xin chia sẻ thêm một chút về câu hỏi của 1 đồng học, đại ý nói rằng: Bạn ấy có đọc trong 1 cuốn sách, về hình thức rất đẹp, bìa cứng, hiện đang được lưu truyền khá phổ biến, và nhóm tác giả biên dịch cũng là một nhóm có tên tuổi, trong đó có 1 đoạn nội dung như sau:

Chia sẻ câu hỏi: Có nên lưu thông bộ Kinh “Phụ Mẫu Ân Trọng Nan Báo Kinh” không?

“Ngày nay cũng có ngụy kinh lưu thông, như “Phụ Mẫu Ân Trọng Nan Báo Kinh”, lấy danh nghĩa là Đại sư La Thập phiên dịch, Đại sư Liên Trì đưa ra làm sáng tỏ đây là ngụy kinh. Nhưng nội dung của bộ ngụy kinh này không tệ, lợi ích cách đối nhân xử thế ở đời, nếp sống đạo đức của xã hội, vì vậy vẫn còn lưu thông. Có một loại kinh do nghi ngờ là ngụy kinh, nhưng không có chứng cứ rõ ràng, gọi là nghi kinh. Ngụy kinh và nghi kinh, thường gọi là «Nghi ngụy kinh». Nghi ngụy kinh là không nên lưu thông”.

Kính thưa Cư sĩ, như vậy chúng con không nên lưu thông bộ kinh “Phụ Mẫu Ân Trọng Nan Báo Kinh” này nữa có đúng không ạ?”

Bạn ấy có trích dẫn hẳn tên sách nhưng tôi không tiện nhắc ra đây. Lúc đó tôi chưa thể chia sẻ vì còn quá bận, và có hứa với bạn ấy là khi

nào có dịp sẽ chia sẻ quan điểm của tôi (bạn này cũng là một đồng tu Tịnh Độ ạ).

Hôm nay thời tiết nhân duyên đã đến, đúng vào lúc Tiến sĩ Thái dẫn chứng về bộ kinh này trong bài học, tôi xin chia sẻ ý kiến của tôi như sau:

Thứ nhất: Nói về hình tướng của cuốn sách mà bạn đã nói.

Xin hỏi bạn, giả sử có người đưa cho bạn 1 cuốn sách đẹp, hàng chữ bên ngoài bìa của cuốn sách được in là của một tác giả nổi tiếng, và trong cuốn sách đó thì có nói rằng: Không có A Di Đà Phật, cũng không có Tây Phương Cực Lạc, mà A Di Đà Phật chỉ là thần mặt trời. (Đây không phải tôi nói đâu ạ, mà tôi nghe Hòa Thượng giảng trong Kinh Vô Lượng Thọ rằng có người nói như vậy). Vậy bạn có tin điều này hay không? Theo tôi, chắc chắn là bạn sẽ không tin.

Vậy chỉ có hai khả năng: Một là, vị tác giả cuốn sách kia nói sai; Hai là, có người mạo danh là vị tác giả nổi tiếng này. Với trường hợp chuyển ngữ thì cũng tương tự. Do đó theo tôi thì không thể căn cứ vào hình tướng là cuốn sách này đẹp hay là tác giả này nổi tiếng, hay là của một nhóm chuyển ngữ nổi tiếng mà phân định được thật giả.

Thứ hai: Vậy làm thế nào có thể biết được là kinh thật hay là kinh giả?

Sau đây các bạn hãy nghe một đoạn Hòa Thượng giảng mà tôi trích dẫn được từ cuốn “Ngài Pháp Sư Tịnh Không” (do Thầy Thích Đồng Bổn chuyển ngữ), NXB Hồng Đức. Mời các bạn đón nghe.

“Thế giới này nay, tin vọt rất nhiều, tà tri tà kiến rất nhiều, cho nên Thế Tôn từ bi lưu lại Tứ Y Pháp, dạy cho chúng ta đời đời kiếp kiếp, bạn gặp phải điều không thể giải quyết, cứ đem Tứ Y Pháp ra mà đọc, đọc vài lần tự nhiên sẽ biết làm sao ứng đối”.

[Chỗ này xin chia sẻ thêm để các bạn nhớ lại. Tứ Y Pháp của Phật: Y pháp bất y nhân, y ý bất y ngữ, y liễu pháp bất y bất liễu pháp, và cuối cùng là y trí bất y thức. Trong đó quan trọng nhất là y pháp bất y nhân, tức là chỉ y vào pháp, chỉ dựa vào pháp mà không dựa vào người.

Sau đây mời các bạn sẽ tiếp tục nghe Hòa Thượng giảng:]

“Y pháp bất y nhân”, Pháp là kinh điển, kinh điển thì có thật có giả, chúng ta làm sao mà có thể phân biệt được? Tôi khi mới học, thầy Lý có dạy rằng, Đại Tạng Kinh trong đó có thì đó là thật, trong Đại Tạng Kinh không có là không thể tin.

Tại sao vậy? Đại Tạng Kinh là do Hoàng đế phê chuẩn. Kinh này nhập tạng không phải là đơn giản. Vào thời đại ấy, cao tăng đại đức đều xem qua, đều thẩm sát qua, cho rằng tri kiến của bạn đúng, tương ứng với điều Phật sở thuyết, rồi báo cáo lên Hoàng đế. Hoàng đế đưa ra quyết định cuối cùng, phê chuẩn, thì mới được nhập tạng.

Không giống như ngày nay, ngày nay không ai quản lý, in một bộ Đại Tạng Kinh, đem những thứ mình thích liệt vào trong đó, không qua sự thẩm sát của những người có tu có chứng.

Cho nên thầy mới nói với chúng tôi, dân quốc niên gian có rất nhiều Đại Tạng Kinh, muốn chúng tôi tham khảo từ trước Long Tạng. Long Tạng cũng được thời Càn Long biên tập. Nếu trong mục lục Long Tạng dĩ tiền có thì có thể tin; trước đó không có thì không tin, đó là người ngày nay tạo ra, tham khảo sách đó không đáng tin cậy, dạy chúng tôi tiêu chuẩn để nhận thức kinh điển thật giả. (Trích Dẫn từ tuyên giảng “Tịnh Độ Đại Kinh Khoa Chú”)

Cổ nhân có nói: “Sai một chữ chuyển ngữ, đọa năm trăm kiếp làm thân hồ ly”, ai dám khinh dị vọng đàm?

Cho nên thầy Lý dạy chúng tôi một nguyên tắc, chúng tôi không dám giảng kinh, chúng tôi giảng chú; Chú giải của cổ nhân có lúc chúng tôi cũng xem không thông. Xem không hiểu, nhưng so với kinh thì dễ hiểu hơn, bạn có thể nhìn thấy mấy phần trong đó thì bạn giảng mấy phần.

Tôi có thể nhìn ra một phần thì tôi giảng một phần, tôi có thể nhìn ra hai phần thì tôi giảng hai phần, tuyệt đối không thể thêm ý của mình vào để vọng đàm, điều này là không thể.

Phu Tử dạy học cũng theo nguyên tắc: “Biết thì nói là biết, không biết thì nói là không biết, đó mới là biết vậy.” (Trích dẫn từ “Đại Thừa Vô Lượng Thọ Kinh” - Chủ giảng: Hòa Thượng Tịnh Không)

[Nhưng vấn đề lại liên xảy ra, là làm sao bạn biết được cuốn kinh này có ở trong Long Tạng hay không? Vì chúng ta phước cạn huệ mỏng, vậy thì còn có một cách là đành nhờ vào thiện tri thức chỉ bày cho vậy.

Tiếp tục, nhưng mà làm sao biết được người nào là thiện tri thức đây? Vì bạn không có khả năng phân biệt được đâu là thiện tri thức, đâu là ác tri thức, nên Hòa Thượng có dạy bạn cách kiểm chứng như sau:

Nếu người mà bạn thân cận, bạn nghe pháp của người đó giúp bạn phiền não ngày càng giảm, an lạc hoan hỷ ngày một tăng, thì đúng là thiện tri thức.

Còn người nào mà bạn thân cận lại làm cho bạn phiền não ngày càng tăng, tham sân si mạn ngày càng trưởng, thì đấy chính là ác tri thức, bạn cần phải tránh xa.

Thứ ba: Ở đây chúng ta đang học bộ giảng giải Đệ Tử Quy, chủ giảng là Tiến sĩ Thái Lễ Húc, vậy chúng ta phải có lòng tin vào Tiến sĩ Thái, còn nếu bạn không tin thì bạn sẽ không thể học được bộ Đường Đền Hạnh Phúc này.

Và trong bài ngày hôm nay, bạn đã thấy rằng là khi Tiến sĩ Thái giảng đến nội dung là “Làm thế nào để dạy cho trẻ biết công ơn trời biển của cha mẹ”, thì thầy Thái đã trích dẫn từ bộ kinh Phật Thuyết Đại Báo Phụ Mẫu Ân Trọng Kinh để dạy cho chúng ta đấy. Hơn nữa, toàn bộ bài giảng Đệ Tử Quy này lại đã được sự giám định bởi lão Pháp sư Tịnh Không rồi.

Thứ tư: Đệ Tử Quy có dạy “Tự không thấy chớ vội nói, biết chưa đúng chớ tuyên truyền”.

Tôi xin nhắc lại, vào năm 2017, khi mà Viện Nghiên Cứu Tôn Giáo có mời thỉnh Lão Pháp sư Tịnh Không sang thăm Việt Nam, và lúc đầu thì Pháp sư đã nhận lời, kế hoạch sẽ là Pháp sư sẽ có một buổi thuyết trình tại Trung tâm hội nghị quốc gia Mỹ Đình vào ngày 14/12/2017, với chủ đề “Làm thế nào để xã hội an định hài hòa thống nhất, thế giới hòa bình”. Lúc đó, Ban tổ chức có ấn tống một số kinh sách dành cho pháp hội. Tuy nhiên trước khi ấn tống thì có gửi thư sang Hiệp Hội Phật Đà Hồng Kông để xin phép Pháp sư Tịnh Không phê duyệt về các kinh sách ấn tống này,

trong đó có cuốn Phật Thuyết Đại Báo Phụ Mẫu Ân Trọng Kinh, và chính mắt tôi đã được nhìn thấy thư phê duyệt danh sách kinh sách ấn tống này.

Đó là chưa kể, đúng như bạn nói là kinh này dạy bạn chữ Hiếu đến viên mãn, vì tất cả chư Phật mười phương ba đời thành tựu, không ai là không thực hiện từ nền tảng chữ Hiếu này.

Trên đây là mấy lời chia sẻ của tôi, xin gửi để các bạn có thể tham khảo]

[Vâng ạ! Chúng ta đã kết thúc xong mục “Giới thiệu về đề chương Nhập Tắc Hiếu”, ý nghĩa của chữ Hiếu.

Bây giờ chúng ta sẽ:

Ôn tập đề chương “Nhập Tắc Hiếu”

I. GIẢI THÍCH ĐỀ CHƯƠNG “NHẬP TẮC HIẾU”

Mục này có 6 nội dung lớn :

- I-1. Ý nghĩa của chữ “Hiếu”
- I-2. Cha mẹ phải có trách nhiệm giáo dục con
- I-3. Sửa chữa sai lầm của trẻ
- I-4. Nguyên nhân và cách khắc phục tính xấu của trẻ
- I-5. Giải quyết mọi vấn đề bằng chữ “Hiếu”
- I-6. Làm thế nào để dạy trẻ chữ “Hiếu”?

Chúng ta bắt đầu ôn tập vào nội dung thứ nhất:

I-1. Ý nghĩa của chữ “Hiếu”

Một bên là chữ “lão”, một bên là chữ “tử”, vì đây là chữ hội ý ạ, có nghĩa là thế hệ trước phải có trách nhiệm dạy cho thế hệ sau. Cha mẹ phải có trách nhiệm dạy cho con cái.

Cho nên mục I-2 mới là:

I-2. Cha mẹ phải có trách nhiệm giáo dục con

Giáo dục cái gì? Phát huy ưu điểm, sửa chữa sai lầm, tức là đoạn ác, và tu thiện. Vậy trẻ có những sai lầm nào cần phải sửa chữa?

Cho nên mục I-3 mới là:

I-3. Sửa chữa sai lầm nào của trẻ?

Trẻ có những sai lầm sau đây, hay còn gọi là những tính xấu sau đây:

- 1. Đốp chát cha mẹ*
- 2. Lười nhác*
- 3. Phản nghịch*
- 4. Tự tư*
- 5. Qua loa*
- 6. Đời sống không có phép tắc*

Vậy muốn sửa chữa sai lầm thì phải biết nguyên nhân, sau đó mới có thể đưa ra phương pháp để khắc phục, sửa chữa được.

Cho nên mục I-4 mới là:

I-4. Nguyên nhân và cách khắc phục các tính xấu của trẻ

1. Căn bệnh thứ nhất là: Phản nghịch

Thứ nhất: Nguyên nhân là do trẻ không có tâm hiếu kính

- *Vì sao trẻ không có tâm hiếu kính? Trẻ không được dạy đạo Thánh Hiền;*
- *Cha mẹ không thể làm gương cho trẻ.*

Cha mẹ không làm gương như thế nào?

- *Nói một đằng, làm một nẻo, nên trẻ không phục,*
- *và cha mẹ không lễ phép với ông bà, nên trẻ vô lễ.*

Hoàn cảnh bên ngoài ô nhiễm tới trẻ.

Thứ hai: Vậy Làm thế nào để chỉnh đốn lại?

- Kéo chúng về với giáo dục Thánh Hiền
- Lấy mình làm gương

2. Căn bệnh thứ hai là: Tự tư

Thứ nhất: Nói về nguyên nhân của tự tư

- Cả nhà phục vụ trẻ như ông “hoàng”
- Cung chiều với mọi yêu cầu của trẻ

Thứ hai: Vậy phải làm thế nào để chỉnh đốn lại ạ?

- Dạy trẻ biết thứ tự “trước, sau”
- Dạy trẻ biết bốn phận, trách nhiệm của mình
- Cha mẹ phải làm gương “Hiếu” với ông bà

Thứ ba: Trẻ nào cũng dạy được, kể cả người lớn

- Phải có lòng tin khi dạy trẻ
- Cha mẹ phải **tự** dạy con, không được ỷ lại thầy
- Phải tự nhận biết lỗi lầm của bản thân

3. Căn bệnh thứ ba là: Lười nhác

Thứ nhất: Nguyên nhân của lười nhác

- Ngăn cấm con lao động từ nhỏ
- Tác hại của việc cấm con lao động:

1. Trẻ sẽ lười nhác
2. Trẻ không biết làm việc
3. Với bản thân: Trẻ không tin vào năng lực của mình
4. Với mọi người: Trẻ sống không có trách nhiệm

Thứ hai: Làm thế nào để chỉnh đốn lại?

- Dạy trẻ lao động càng sớm càng tốt
- Động viên, khẳng định hiếu tâm khi trẻ làm việc
- Hướng dẫn trẻ phương pháp làm việc

Thứ ba: Trẻ lao động có những điều gì tốt?

- *Khỏe gân cốt*
- *Biết tri ân với công lao của cha mẹ*

4. Căn bệnh thứ tư là: Sống không có quy luật

Thứ nhất: Nguyên nhân trẻ sống không có quy luật

- *Cha mẹ cũng sống không có quy luật*
- *Rời cho tiền để con ăn sáng có tác hại gì?*
- *Không ăn sáng, chơi điện tử*
- *Sức khỏe yếu vì ăn vặt*

Thứ hai: Làm thế nào để chỉnh đốn lại?

- ☐ *Phải tự mình phải làm gương sống có quy củ*
- ☐ *Phải để con mình ăn đầy đủ ba bữa.*

I-5. Giải quyết mọi vấn đề bằng chữ “Hiếu”

- *Trừ bỏ mọi tính xấu bằng chữ Hiếu*
- *Tăng trưởng mọi việc thiện cũng bằng chữ Hiếu*

I-6. Làm thế nào để dạy trẻ chữ “Hiếu”?

1. Dạy con biết công ơn trời biển của cha mẹ

Thứ nhất: Cưu mang nặng nhọc, giữ gìn bảo toàn cho con

Thứ hai: Sinh đẻ đón đau, muôn ngàn cay đắng

Thứ ba: Dưỡng dục và giáo dục con

2. Khởi lên hành vi hiếu thảo, báo ân cha mẹ của trẻ

Chúng ta đã kết thúc mục I. “Giải thích tiêu đề của chữ Hiếu”. Ngày mai chúng ta sẽ chuyển tới mục II. “Nội dung chương Nhập Tắc Hiếu”].

Vâng ạ, thời gian của chúng ta đã hết, bài chia sẻ của chúng ta xin tạm dừng ở đây.

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy,
Hành đúng từng câu chữ,
Nội hóa tâm cung kính,
Là bạn được thân người.*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai. Xin cảm ơn!]

Làm thế nào để